

Bagoirik ez zeraman tren

Bazen behin herri bat modernoetan modernoena zena. Modernotasunaren izenean, era guztietako abiadurak maite zituen herri hark. Telebista eta ordenagailuentzat, zuntz optikoaren paradisuan bizi nahi zuen. Hara eta hona higitzeko, autobide, aireportu eta trenbiderik lasterrenak proiektatzen zituen.

Hitz egiteko ere, presa zeukan. Ideiak, kontzeptuak eta era guztietako pentsamenduak azaltzeko, akronimoekin moldatzen zen. Bertako gizartearen hitz-gakoak ziren: HTTP, ADSL, ViaT, TAO_2.0, GPS, ISO... Erreberentzia handi batekin hartzen ziren horiek guztiak bai ministroen bileretan, bai eskoletan, baita auzokideen eskailera-batzarretan ere: labur eta zehatz hitz egitea ekarzen baitzuten horiek.

Akronimoen zerrenda amaigabearen baitan, bazen bat guztiz famatua: AHT izeneko. Baina, gainerako akronimoekin ez bezala, horrekin eztabaida handia zegoen gizartean. Adostasunik ez zegoen haren inguruan. Nahiz eta ezaguna izan, oso, haren esangura: Abiadura Handiko Trena.

BAGOIRIK EZ

AHT izenarekin bataiatu eta denen ahotan zebilen tren guztiz laster hura diseinatu zenean, lokomotorea baino ez zuten proiektatu. Hiru koloretako azala asmatu zioten diseinatzaileek. Eta, agintariek hala eskatuta, hamazazpi leiho jarri zizkieten: hiru biribil, sei karratu eta zortzi hexagonal.

Tren guztiz laster hura diseinatu zutenean, tunela hor eta tunela hemen, zubia

INIGO AZKONA

hor eta zubia hemen, trintxeraz eta lubakiz bete zuten lurralde osoa.

Halere, ez zioten bagoi bakar ere diseinatu obra erraldoi hura baliatu behar zuen tren bizkorrari. Lokomotorea bai, baina bagoirik ez. Ordekan, hirurehun kilometroko abiadura har zezakeen makina horrek; malda beheran, hirurehun eta hemeretzi. Baina, bagoirik ezin zuen eraman.

Herritarrek galdetzen zuten ea noren buruan sar zitekeen halako obra bat egitea eta bagoirik ez edukitzea trenak ez herrikideentzako, ez ganaduarentzako ezta gari-zakuak garraiatzeko ere.

Herri galdeketak egin zituzten

herritarrek orduan, informazioa

biltzeko. Kartelak eta afixak itsatsi

zituzten hormetan, jendeak bertan

idatz zezan bagoirik ezari buruzko

azalpena, esplikazioa. Erakusketa

erraldoi eta ibiltaria antolatatu zuten.

Baina, alferrik: ez zegoen

ezer argitzerik

ELKARRIZKETA MINISTROAREKIN

Herri galdeketak egin zituzten herritarrek orduan, informazioa biltzeko. Kartelak eta afixak itsatsi zituzten hormetan, jendeak bertan idatz zezan bagoirik ezari buruzko azalpena, esplikazioa. Erakusketa erraldoi eta ibiltaria antolatatu zuten. Baina, alferrik: ez zegoen ezer argitzerik.

Halako batean, garraio-ministroarekin elkarrizketatzeko deliberoa hartu zuten herritarrek. Ez zen erraza izan audientzia antolatzea, badakizue: ministroen agenda beteak... Zortzi ilberrian, zortzi aldiz atzeratu zen enkontrua.

Azkenean, heldu zen, ba, heldu, bilera-eguna. Traje beltzarekin jantzi ziren gizonak, ministroaren aurrean dotore egoteko, errespetua adierazteko. Limoi-kolorezko gonarekin beztitu ziren emakumezkoak, agintari guztiz txit eta gorenaren aurrean apain agertzeko, begirunea azaltzeko.

Bulegora sartu zirenean, mahai handi baten ingurura deitu zituen ministroak, kaoba beltzeko mahai biribil ezinago ederraren birundara. Mapa handi bat ireki zuen haren gainean, eta erakustera eman zien herritarrei trenaren ibilbidea: tunelak, zubiak, lubakiak... dena ageri zen mapa hartan.

Begietara so egin, eta herritarrei galdetu zien ministroak:

– Bagoiak... geltokirik batere ez baitu trenak, zertarako behar dituzue horiek? ■

irudia:

Antton Olariaga